

Buồn Buông Bỏ

Áo lụa bay ngoài nội. Chị đang kiếm hoa vàng. Nắng buổi trưa chang chang, má chị hồng trong nắng...

Chị đi trong thềm lặng. Mắt chị trời đang mưa. Những giọt mưa rất thưa mà sao ướt đẫm má?

Chị che đầu nón lá, quai nón là dải tơ. Chị đi...đi bơ vơ, con bướm vàng theo chị.

Con bướm vàng năn nỉ: đừng bước đi, giai nhân! Con bướm vàng tàn ngần đậu trên bờ vai lụa...

Áo chị vàng trong gió, lụa Mã Châu thơm lừng. Một Quảng Nam mệnh mông như tấm lòng con gái...

Nói gì đây cho phải? Chị đang nhớ người ta? Nhớ một người rất xa, mấy đại dương mây trắng...

...và chị đi thềm lặng. Nắng lặng thềm gió bay. Con bướm vàng ngất ngây: hoa nào xinh hơn chị?

Chị tôi, thấy hôm ấy rồi không thấy nữa đâu. Mười bảy tuổi làm dâu. Chị thành nàng dâu trưởng...

Đời chị khổ hay sướng? Con bướm vàng ngần ngợ. Trang sách ép, bướm khô, một hôm buồn chị mở...

Từng trang thời quá khứ. Chị nhìn lại tuổi hồng. Chị thấy buồn mệnh mông. Chị thấy buồn mệnh mông...

Trần Văn Lệ